

Sõna

Looda Issanda peale ja tee head... Ps 37,3

Mõte

Üks vana Hiina tarkus ütleb, et eriti pahatahtlik on soovida teisele inimesele „et sa huvitava ajal elaksid!“ See kõlab peaaegu nagu needmine. Siin on sügav mõte, sest tõesti, kas pole elu ise juba piisavalt suur ülesanne igale inimesele, et mingeid „huvitavaid aegu“ sinna lisaks enam küll tarvis ei ole. Sest „huvitav aeg“ ei tähenda tavaliselt häid aegu, pigem hoopis vastupidi.

Paraku, nii mõndagi on ju meie endi otsustada ja teha, kuid aega, milles elame, me küll ei vali. Kuidas me inimestena peaksime siis suhtuma, millist hoiakut siin püüdma? Laulik annab Psalmis 37 vastuse. Me peaksime omas ajas elama võimalikult hästi ja ülejäänus lootma Issanda peale.

Palve

Aegade Issand! Kingi meile usaldust ja rikasta meie elu headusega! Amen

Detsembris ilmub kaks lehenumbrit

JÕULUAEG KADRINA KIRIKUS

Neljapäeval, 24. detsembril kl 18

Jõuluõhtu (NB! toimub ülekanne internetis)

Reede, 25. detsember kl 11

Kristuse sündimine ehk 1. jõulupüha. Ristimine ja leeripüha

Pühapäev, 27. detsember kl 11

Johannesepäev

Eesti jõulujuttude jutustamise kombestik.

Jõulud ja sellele järgnev aastavahetus on eestlastele olulisemad perezühad aastas. Kui kaugele ulatub aga eesti jõulujuttude jutustamise algupära, sellest järgnevalt juttu tulebki.

Juba 19 sajandi lõpul ja 20 sajandi esimesel poolel jutustati eesti taludes pimedatel talveõhtutel jõulujutte. Seda nii originaalsel kui mugandatud kujul. Inglise kirjanik Charles Dickens poolt loodud jõulujuttud on mõjutanud tugevalt siiani Põhjamaade, sealhulgas eestlaste jõulujuttude jutustamise traditsiooni. Sageli olid need lood sellised, mille tegevustik oli väga lihtsakoeline, taustaks ilusad ja karged talvemaastiku kirjeldused. Näiteks leiab vanemaid jõulujutule omaseid tunnuseid Fr. R. Kreutzwaldi muinasjutust „Maa-alused“, samuti Jakob Kõrvi muinasjutust „Veealused“.

Uuemad jõulujutu versioonid said värske uuenduskuuri 20 sajandi teisel poolel, mil rootslased Anders ja Brigitta Johansson kirjutasid jõulujutu röövlitüdruk Least ja tema seiklustest ajal, mil sündis Jeesuslaps. Jutt ilmus eesti keelese tõlkena aastel 1990-1991 ja loo juurde kuulus ka jõulukalender. Raamatu eestikeelne pealkiri on Esimesed jõulud ja selle on andnud välja Eesti Kristlik Kirjastus.

Järgmises „Elulätte“ erinumbris aga saate nautida 19. sajandi teisest poolest pärinevat jõulujuttu Võrumaalt.

Head ootust!

Piiblivõti

Vana Testamendi olulisemad isikud

Eelija (3.osa)

Sarja kolmandas osas jätkame teoloog Aaslava teooria järgmise kahe olulise punkti tutvustamist.

Eelnevalt saime teada, et Eelija oli ainuke prohvet, kes tulevankriga taevasse võeti. Aaslava uurimus tekitas palju küsimusi tema kaasaegsetes. Peamine küsimus puudutas Eelija tegevuse võrdlust teiste Vana Testamendi prohvetite tegevusega. Miks on vaja uurida Eelija isikut nii põhjalikult?

Kristuse elu ja tegevus olgu koguduse õpetuse alus ning edaspidise tegevuskava planeerimise ülim eesmärk. Samas oli Eelija isik, kes seisis puhta Jumala kummardamise eest. Ta võitles Baali prohvetitega, kes oma tegevusega õhnestasid Jumala teenimist. Aaslava arvates aga teenis Eelija oma ametiajal nii Jumalat kui Iisraeli riiki, mis poliitiliste ja sõjaliste tegevuse tõttu oli kaheks lõhenenud. Ta astus vastu ka kuningas Ahabile ning õelale kuningannale Iisebelile, kes ei tunnistanud Iisraeli Jumalat ega pidanud tema kärke.

Aaslava nimetas Eelijat prohvetiks, keda juhtis Püha Vaim. Seistes vastamisi 450 Baali prohvetiga, ütles Eelija: „Kaua te lonkate kahe karguga? Kui Issand on Jumal, siis käige tema järel: aga kui Baal on see, siis käige tema järel! Aga rahvas ei kostnud talle midagi.“ (loe: 1.Ku. 18:20-22). Kaasaegsed nägid, et Aaslava viitas selles otseselt inimloomuse kahtlustele ja see ärritas paljusid.

Järgneb...

PIHLAKA VÄRVIDE AEG

II OSA

Augusti algus tõi Nõgesnõmme alevikku igal aastal kaasa mingi seletamatu nukruse ja seda sai Joonas pihlakas järgmisel hommikul tõustes omal nahal tublisti tunda. Ta avas silmad küll varakult, juba enne kaheksat hommikul, kuid voodist üles tõusta veel ei raatsinud. Ta keeras end kõhuli ja jäi aknast välja vaatama. Kolmeharuline pihlakas tema toa akna taga oli juba kergelt punetama lõõnud, kuid suvi veel jätkus ja see oli hea. Saab veel Toitsiga jõe ääres telkimas käia ja jalgrattaga sõita. Ootamatult avanes aga poisi toa uks ja isa Vahur astus tuppa:

„Poeg, kuidas sa end tunned? Vanaisa pakkus välja, et võiksid talle täna tööriista kuuris pisut abiks olla. Oleksid nõus?“ Joonas pööras end korrapealt ümber ja jäi isale otsa vaatama: „Ja on see siis nii tähtis?“ „Loomulikult on, poiss. Me ju vanaisaga võlemad tahame, et saaksid elada võimalikult normaalset nooruki elu. Tahame, et sa mõistaksid, et me oleme sinu jaoks olemas.“

„Ja, jah, kuhu te arvate end selle normaalsuse sooviga jõudvat? Taevasse või? Paps, kas sa siis ei mõista, minu elu ei saa kunagi olema normaalne nii nagu sina sellest aru arvad saavat. Ma olen haige ja see jääb alatiseks nii.“ „Aga arst ju ütles, et rohtude korrapärasel võtmisel võib kõik muutuda. Mõtles selle ometi, poeg.“ „Pole siin midagi mõelda. Tead paps, sa võid mulle ju kõike rääkida, aga elu on mõtetu. Minu jaoks puudub elul suurem eesmärk. Ma vaatan Toivo elu, näed tema õpib itaalia keelt, järgmisel aastal põrutab ta koos perega Rooma. Aga mina, mis mina teen? Konutan siin Nõgesnõmmel nagu tokerdunud karvadega kõuts.“

„Poiss, ma keelan sul endast nii rääkida!“ Isa Vahuri ilme oli tõsinenud, kui ta poja voodi servale istus. Nad vaikisid mõnda aega, siis ütles isa:

„Joonas, Joonas, kas sa arvad, et meil vanaisaga kergem on? Tema on vana ja harjunud elu rahulikumalt võtma. Talle ei meeldi, kui sa pooleks ööks niimoodi ära kaod. Oleme siin nüüd ju kolmekesi.“

„Paps, ma ju ütlesin, elu on mõtetu. Kui ei oleks Toivot, ma ei teagi siis, mida ma teeksin.“ Noormees keeras end taas kõhuli ja andis isale sellega märku, et selleks korraks on tõsisemad jutud lõppenud. Kui isa Vahur oli ukse taha kadunud, vajutas Joonas näo patja. Sellistel hommikutel, pärast krambihoogusid ei tahtnud ta kedagi näha ega midagi kuulda. Raske oli isegi isaga rääkida. Nüüd aga Joonas tõusis ja riietus. Siis jäi ta suurest seinapeeglist oma kujutist vaatlema. Pruunid silmad, peaaegu süsimustad õlgadeni juuksed ja kõhn kehachitus.

Koolis oleks teda ammu sellepärast juba kõrendiks või teab kelleks veel norima hakatud. Aga Joonasel oli ka oma saladus, mida ta kellelegi, isegi vanaisale polnud rääkida tihanud. Nimelt unistas ta flöödimängu oskusest. Paljud temavanused oskasid mõnda pilli juba üsna hästi mängida. Toivo mängis kohalikus rahvamaja ansambli koguni trompetit ning see oli Joonase arvates juba tõeline tase. Poiss ohkas ja kiirustas alla kööki. Ümmarguse köögilaua taga istus ainult vanaisa ja sirvis hommikukohvi kõrvale ajalehte. Ta tõstis kuldraamidega prillid ninalt ja ütles tõsiselt: „Noh, poiss, kõnele, mis plaanid sul täna kah on?“

„Kella kahest lähen sõber Toivo juurde, jätkame mootoratta parandamist ja pärast lubas ta mind oma õe Diinaga tuttavaks teha.“ „Ah, et juba passid plikasid? No jah, ja väga huvitav, kes need kodused tegemised sinu arvates peaks ära tegema? Aga täna, täna pole ei ütelnud, et sa mulle täna tööriista kuuris abis oleksid? Seal on vaja üht ja teist korralda ning sättida.“ „Vanaisa, mida ma seal siis nii väga ära teha saaksin? Oleksin seal sul ainult jalus. Või kui tahad võime selle tööriistakuuri näiteks homme käsile võtta, aga täna, täna pole mul tõesti aega.“ „Ja, jah, nii see lugu teie noortega kipub olema, saaks aga vaid kodust minema,“ ütles vanaisa ja oli isegi natuke solvunud.

Joonas kugistas hommikusöögilhelbed endale kiiresti kõhtu ja kõndis siis bussipeatusesse. Nad pidid Toivoga seal hiljem kokku saama. Joonas oli bussipeatusi alati eralisteks paikadeks pidanud. Siit viisid erinevates värvides bussid Tartusse, Põlva ja Puurmani. Joonas istus pingile. Ta vaatas vasakule ja paremale ning üle tee. Vili põldudelt oli osaliselt juba koristatud. Tee ääres õitsesid hilissuvised saialilled. Korraga hakkas Joonasel halb. Ta tundis kuidas otsaesisele tekkis vaevahigi. Veel natuke ja.....

Kuid juba järgmisel hetkel nägi ta enda kohale kummardunud naeruseid silmi:

„Hei, minu nimi on Diina. Kuidas sind kutsutakse?“ Joonas püüdis maas lamades vastu naeratada, kuid see kukkus tal üsna kohmakalt välja:

„Aih, mina, mina olen Joonas. Mis juhtus?“

„Rahu nüüd. Kohe on kõik möödas.“

Joonas lamas, kuid oli kindel, et ilusamate silmadega tüdrukut polnud ta silmad veel kunagi näinud. Diina silmad olid hallid, tuttavlikud ja sügavad ning Joonas tundis, et esimest korda elus oli ta tõsiselt armunud.

UUS JÄRJEJUTT

Karin Kristel Hansson

PIHLAKA VÄRVIDE AEG